त्रींस्तु तस्माद्धविःशेषात् पिण्डान् कृत्वा समाहितः ।
औदकेनैव विधिना निर्वपेद्दक्षिणामुखः ॥ २१५ ॥
न्युप्य पिण्डांस्ततस्तांस्तु प्रयतो विधिपूर्व्वकं ।
तेषु दर्भेषु तं हस्तं निमृज्याल्लेपभागिनां ॥ २१६ ॥
आचम्योदक्परावृत्य त्रिरायम्य शनैरसून् ।
षड्तूंश्च नमस्कुर्य्यात् पितॄनेव च मन्त्रवित् ॥ २१७ ॥
उदकं निनयेच्छेषं शनैः पिण्डान्तिके पुनः ।
अवजिघ्रेच्च तान् पिण्डान् यथा न्युप्तान् समाहितः ॥ २१८ ॥
पिण्डेभ्यस्त्वल्पिकां मात्रां समादायानुपूर्व्वशः ।
तानेव विप्रानासीनान् विधिवत् पूर्व्वमाशयेत् ॥ २१९ ॥
म्रियमाणे तु पितरि पूर्व्वेषामेव निर्वपेत् ।
विप्रवद्वापि तं श्राद्धे स्वकं पितरमाशयेत् ॥ २२० ॥
पिता यस्य तु वृत्तः स्याज्जीविच्चापि पितामहः ।
पितुः स नाम संकीर्त्त्य कीर्त्तयेत् प्रपितामहं ॥ २२१ ॥
पितामहो वा तच्छ्राद्धं भुञ्जीतित्यब्रवीन्मनुः ।
कामं वा समनुज्ञातः स्वयमेव समाचरेत् ॥ २२२ ॥
तेषां दत्वा तु हस्तेषु सपवित्रं तिलोदकं ।
तत् पिण्डाग्रं प्रयच्छेत स्वधैषामस्त्विति ब्रुवन् ॥ २२३ ॥